Євгенові Маланюкові.

Він кликав "посестрою" й "побратимом"
і був за посестру й за побратима,
і прислюб вірности він дав мені, мені,
немов царині,
чого,
бодай би з опалу,
не склав чужинці,
не склав чужинці!

І насадив при слюбі перстень з сардоніксом,
і вклав намистом золоте опліччя.
Світилкою з мечем стояла Цар-Зоря,
а цілий Біл-світ був за свідка слюбу,
за свідка слюбу.
Світилкою стояла Цар-Зоря.

Не заздріть ви мені,
не заздріть, руські жони! –
Він прислюб дав мені, немов царині,
і вам, і вам,
хто бути зміг і посестрою й побратимом!
І насадив мітичний перстень,
з сонцекамнем,
і вклав намистом золоте опліччя,
в барві Сонця,
в барві Сонця!

Складіть йому "вінець життя" в могилу,
складіть "вінець життя",
"незгасний яс",
"нев’ялий цвіт"!

Най на дорогу, на далеку,
в темені темінній
світилкою
присвічує йому "лице Зорі",
"лице Зорі"!
Він з роду воїн був
і не відклав присвятний пояс,
і не згасив у серці
"іскри золотої":
онукою ж Дажбожичевим пращур слив!
Він з роду воїн був. Зламавсь стилет.
Зламавсь стилет – схопив він стилос. –
Складіть йому "вінець життя",
"вінець життя",
"лице Зорі" –
"цар-зоре-цвіт"!

А побіч, побіч покладіть
той зламаний, той зламаний стилет!
для свідчень, свідчень Вартовому –
"Товаришеві милому Зорі",
про Кого
з "Щедрик-Ведриком"
весь світ співає,
весь світ співає!

Кого ж це досі величає й диво-пісня
як "ясен-Князя із князів"? –
Таж "Шестикрилого"
тих "мрійників дивинних мрій"!
Таж "Ясноликого" із пращурньої "Ясни".
Хто "Вартівничим Неба і Землі"
і "в Сонце-Правди правою рукою"!

Йому, Йому складає воїн звіт,
стримує й від Нього свій присвятний пояс.
І "нагородою із нагород"
залічується в регімент,
залічується в регімент
до Ясноликого "Свят-Полку".

Складіть же воїнові ви до свідчень
"вінець життя", "вінець життя"!
А побіч, побіч покладіть
той зламаний, той зламаний стилет
в обмін, в обмін
за Месників Небесних меч,
за Месників Небесних меч!